

[Ninna Pedersen]

tion kan give æren for de gode tider, vi har gennemlevet, men som blev ødslet væk i 1960'erne.

Hvad byder 1980'ernes politiske flertal nu som tak til pensionisterne? Der bydes dem så dårlige pensioner, at de må spare for at leve. De kan fortsætte de sparetilstande, hvorunder de er vokset op. De er tavse, de er ikke de store pressionsgrupper, som det betaler sig for regeringen at lytte til. Mængden af stemmer ligger i de yngre årgange og hos de unge familier. Derfor nyder disse årgange den største bid af kagen.

Der tilbydes de ældre tilskud til brændsel, til hjælpemidler, til medicin, til buskort, til omsorg og til meget andet. De ældre byder man det nedværdigende at skulle bede om hjælp, og samtidig skal de redegøre for deres økonomiske forhold, populært sagt udlevere deres indre jeg til en ung sagsbehandler – såfremt der da er en sagsbehandler til stede, én, som ikke strejker eller sidder i møde – for om muligt at få tildelt lidt ekstra hjælp.

Et folks kultur kendetegnes ved den måde, det behandler de ældre på, så her mener jeg det står sløjt til med dansk kultur.

Arbejdsløshedens svøbe skyldes ikke alene landets økonomiske forhold, som visse partier er tilbøjelige til at fremdrage. Det skyldes allermest en fejlslagen politik. 1,9 millioner mennesker får deres udkomme fra det offentlige kasser. Disse 1,9 millioner er nu flere end de personer, der producerer i dette land. Ifølge Dansk Industri, nr. 5, 1981, er stigningen i oliepriserne siden 1978 målt i dollar kun procentvis halvt så stor som den prisstigning, der indtraf i slutningen af 1973, så udviklingen i oliepriserne er omvendt proportional med udviklingen i arbejdsløsheden. Olieprisen er således ikke det vægtige argument til forsvar for arbejdsløshed og dårlig økonomi.

Tang Sørensen (FP):

Statsministeren var i sin redegørelse i dag inde på arbejdsløshedsproblematikken og konstaterede, at vi i Danmark i dag har en alt for høj arbejdsløshedsprocent. Vi har i dag omkring 270.000 mennesker, der går uden beskæftigelse. En af de væsentligste årsager til, at vi har denne dybt ulykkelige situation, er, at dansk erhvervsliv, og herunder i særdeleshed dansk landbrug, i øjeblikket lider rentedøden. Hvis vi ser på den ren-

tobetaling, som staten f. eks. er inde i i øjeblikket, hvor den danske stat alene i år må aflevere ca. 12,7 mia kr. i renter af sin gældsbyrde – og ifølge de sidste statistikker, der er kommet fra regeringen, vil beløbet i 1985 være oppe på 26,5 mia kr. – vil man kunne forstå, at denne udvikling ikke kan fortsætte.

Hvis vi ser på, hvordan landbrugets indtjening har været her i de sidste fem år, vil vi opdage, at den over en 5-årig periode er faldet fra 6,9 mia kr. til 5,1 mia kr. her i 1981, til trods for at landmandsfamilierne har en stadig større indtægt ved arbejde uden for erhvervet, nemlig en stigning fra 1,8 mia kr. og op til 3,3 mia kr. Det vil sige, at Danmarks hovederhverv, landbrugserhvervet, et erhverv, der har investeret 185 mill. kr. i sine bygninger, maskiner og besætninger, har et afkast i 1980 på 1,8 mia kr., eller at der er, som statsministeren ganske rigtigt sagde i sin beretning, en gennemsnitlig indtjening på omkring nogle og tyve tusinde kroner pr. landmandsfamilie.

Hvis vi ser på den gældsbyrde, landbruget i dag trækkes med, må vi konstatere, at gældsbyrden er tredoblet, fra 28,6 mia kr. for ti siden og op til ca. 80 mia kr. i dag, medens rentebyrden er blevet tredoblet over en 5-årig periode. Det kendetegner ganske tydeligt denne meget, meget negative udvikling, som sker inden for landbrugserhvervet i dag.

En af årsagerne til, at landbrugserhvervet er så hårdt ramt af den høje rente, vi har, er, at landbrugserhvervet er et erhverv, hvor der sker en meget langsom omsætning af kapitalværdierne. Det tager ca. 4 år at omsætte en investering i landbrugserhvervet, medens det inden for industrien tager ca. 1 år, og det kendetegner ganske klart og tydeligt, at landbrugserhvervet er hårdt ramt af vores renteniveau.

Statsministeren lagde vægt på EF-prisforliget, som blev indgået for et par måneder siden. Dette EF-prisforlig sammen med denne devaluering af den grønne krone indebar jo en stigning på ca. 11,5 pct. Men landmandsfamilien i Danmark vil, når året 1981 er udløbet, ikke have fået én eneste krone af disse 11,5 pct., for de er spist op af omkostninger, inden de kommer ud til landmandsfamilien.

En af de ting, som jeg tror har slået hårdt inden for det sidste stykke tid, var finansministeren, der søndag aften rundt omkring i landbohjemmene og også i arbejderhjemme-